

HOE MIETJE-PIM KERSTFEEST VIERDE

door J.L.F. de Liefde

NIJKERK - G. F. CALLENBACH

HOE MIETJE-PIM KERSTFEEST VIERDE

door J.L.F. de Liefde

TWEEDE DRUK

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

En toen vertelde zij de kerstgeschiedenis. blz. 15

I.

'T WAS OM ZIJN MUTS.

Mietje-Pim zat op zijn plaats in de Zondagschool. De juffrouw van de klas was lang ziek, telkens hadden ze iemand anders gehad, maar vandaag kregen ze: „een vaste nieuwe juffrouw”. De namen werden afgelezen. Pim was de vijfde en dan volgde Piet Duikers.

„O, die is er af,” riepen drie jongens te gelijk. Pim zweeg. De nieuwe juffrouw zag de lijst na. Ja, die Piet was altijd een ontrouw leerling geweest. Ze telde met haar potlood de a's, die alle afwezig beteekenden. Nu al in zeven weken niet gekomen en ze haalde een dikke streep door zijn naam. „Lekker,” zei Pim's hart. „Dan komt hij ook niet op het Kerstfeest.” Vandaag zouden ze de liederen beginnen te leeren.

Pim had het niet vergeten. Piet was het geweest, die hem het eerst had geplaagd met zijn „meissiesmuts”. 't Was waar, die muts was eerst van zijn zusje geweest. Piet had zeker gezien, dat Mietje

ze ophad. „Kijk hem 's, hij heeft een meissiesmuts op,” had hij geroepen. Een andere jongen had aan het kwastje getrokken en toen hadden al de jongens geschaterd van het lachen. „Die is van Mietje,” had Piet gespot. „Mietje, Mietje, Mietje! Mietje-Pim.”

„Mietje” hadden ze hem genoemd en.... nooit was hij dien bijnaam kwijtgeraakt. Mietje-Pim, zóó heette hij en zóó bleef hij heeten. Alleen de juffrouw las heel gewichtig uit de namenlijst: „Willem de Boer.”

Als Pim naar de Zondagsschool ging, moest hij door de Rozenstraat, Piet's huis voorbij. Meestal waren de neerhangende neteldoeksche gordijnen toegeschoven en zag hij niets dan een koperen bloempot, die prachtig blonk, maar toch zei Pim's hart elken keer: „Lekker! *Jij* bent geschraapt.”

II.

OP HET KERSTFEEST.

„Moeder, we krijgen van 't jaar twee feesten, één van school en dan nog het echte op Kerstfeest,” vertelde Pim opgetogen.

Midden in de week mocht hij zijn nieuwe pet

op. Voor het schoolfeest. Vlak langs het huis van Duikers liep hij, want.... het was een echte jongenspet. Gekocht in den winkel. En.... ja, waarlijk.... de gordijnen waren open en inplaats van den glimmenden bloempot was er achter de ruiten een jongenshoofd te zien. „Mooi zoo, nou kan Piet zien, dat ik een pet heb. En.... *Ik* ga naar het feest. *Hij* niet. Ik twee Kerstfeesten en hij geen één.”

„Mietje-Pim! Mietje-Pim!” klonk het luid door de straat. „Wacht 's!” Maar Pim liep zoo hard hij kon verder. De meeste jongens moesten door de Rozenstraat, zoodat ze op weg naar het feest Piet's huis voorbij kwamen. Sommigen knikten even.

Het feest was heel mooi en de kinderen keerden naar huis terug met twee koekjes in de ééne hand en een witte rol in de andere. Dat was een Bijbelsche plaat. Met blijde gezichten en schitterende oogen liepen ze de Rozenstraat door. Piet zat er weer. Of nòg, dat wist Pim natuurlijk niet.

Zou hij daar waarlijk den heelen middag hebben gezeten? Piet ging op een andere dagschool, waar ze geen Kerstfeest vierden. „Maar och, wat kan mij dat schelen,” zei Pim. „*Ik* heb lekker mijn koekjes en mijn plaat. Wat zal Moeder die mooi vinden.” Hij zette het op een drafje. Hoe gauwer deze nare straat uit, waar al die kinderen waren,

hoe beter. Anders hoorde hij misschien nog eens: „Mietje-Pim”.

Een week daarna, op den tweeden Kerstdag, werd het Zondagsschoolfeest gevierd. Dat was het eigenlijke volgens Pim, want daar was een boom vol brandende kaarsjes. De klas van Pim had het feest op den middag, dat vond hij wel jammer, maar de juffrouw had gezegd, dat het niets minder mooi was dan 's avonds. De dikke groene gordijnen werden toegeschoven en dan was het heelemaal donker in de zaal.

Weer moest Pim het huis van Duikers voorbij. Nu liep hij met een anderen jongen en van verré zag hij voor het raam al een jongenshoofd. Piet weer! Die akelige Piet! Pim begon druk te praten, maar het andere jongetje draaide zich om en knikte zijn makker achter de ruten toe.

„Hij is ziek geweest,” begon hij te vertellen. „'t Is iets aan zijn been en nu moet hij aldoor stil blijven zitten.”

Heel, heel even en vluchtig keek ook Pim naar binnen en toen zag hij, hoe bleek Piet geworden was. Maar een knikje gaf hij niet. Meteen waren ze voorbij.

„Ja, net als verleden jaar,” was de eerste gedachte, toen Pim het gebouw inging, voortgedrongen door de kinderen achter hem. Hij sloeg den blik tot

achter in de zaal, waar de groene boom stond met zijn pronk van zilver en witte kaarsjes, maar nog geen vlammetjes. De gaslichten brandden hoog. Pim wilde gaan zitten en juist had een ander datzelfde plaatsje uitgekozen. „Dit is jouw stoel niet,” zei de jongen met een elleboogstoot, „jij hoort hier niet eens. Ga jij maar bij de meisjes. Toe Mietje-Pim!”

Gelukkig hoorde de juffrouw dat en ze gaf Pim een prachtig plaatsje, meer vooraan. Daar kon hij nog beter zien, maar „Mietje-Pim” hadden ze toch weer gezegd. O, die akelige Piet Duikers!

Het orgel begon te spelen, 't werd plechtig stil in de zaal. En nu kwam dat heerlijke oogenblik. Een man met een langen stok, waaraan op de punt een vlammetje brandde, ging den boom ontsteken. Kaarsje voor kaarsje. Steeds meer lichtjes kwamen er tusschen het groen. Al meer moois van zilver begon te schitteren om de kaarsvlammetjes heen. De donkere spar tintelde van onder tot boven met vonkjes en sterretjes. Alles net als verleden jaar.

Er werd gezongen. De groote menschen deden ook mee, langzaam en eerbiedig zooals in de kerk. Pim had de moeilijke woorden van het psalmvers goed geleerd. Daarna werden de gaslichten klein gedraaid en nu leek de boom aan het eind

van de halfdonkere zaal nog véél, véél mooier.

Een mijnheer in het zwart stond op en vouwde de handen. Allen zagen het, er zou gebeden worden. Ook Pim vouwde zijn handjes en sloot de oogen. Nu mocht hij een poosje niet naar het moois kijken, eerst bidden. In de groote zaal klonk alléén de stem van Mijnheer.

Hij bad om een prettigen avond en dankte den Heer, dat ze weer Kerstfeest mochten vieren. Hij bad voor al de kinderen in de zaal en vroeg of God hen wilde zegenen. En . . . „lieve Heer, wij bidden U ook voor de kinderen, die thuis moesten blijven, omdat ze ziek zijn. Zij kunnen nu niets zien van den kerstboom en niets hooren van de mooie geschiedenissen. Maar U kunt hun een zegen geven.”

Pim zag het bleeke gezicht van Piet achter de ruiten. De mijnheer bad dus ook voor Piet. Verleden jaar was hij er wèl bij geweest . . .

„Amen.” Pim sloeg de oogen op. Hè, wat was het opeens licht! Toch heel ander licht dan van een lamp. Zoo rustig en bijzonder, zóó . . . ja, Pim vond, dat je vanzelf aan dien nacht moest denken, toen de herders waakten bij hun schaapjes. En er een engel kwam aanzweven.

De mijnheer begon te vertellen en te vragen. Of de kinderen wel wisten, waar die herders waren?

Bij welk stadje. Tien, twintig vingers werden opgestoken. O, wat veel vingers en toch.... Pim mocht het zeggen. „Bij Bethlehem.” Hij schrok van zijn eigen stem, die in de groote zaal vol menschen heel anders klonk dan op Zondagsschool of thuis. O, wat vertelde deze mijnheer mooi! Van de herders en hoe ze luisterden naar de boodschap, die de engel hun bracht. Een meisje mocht dien tekst alleen opzeggen. Hoe durfde ze! Pim beefde er bijna van. „Vreest niet, want ziet ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal, namelijk dat u heden geboren is de zaligmaker, welke is Christus de Heer.” Je hoorde de stilte in de volle zaal en daarin die enkele meisjesstem. 't Was Pim of hij *nu, op dit oogenblik*, den engel zag staan bij de herders, alsof alles *nu* gebeurde. Of hij zelf in het veld stond, waar de schaapjes waren en het opeens zoo prachtig licht werd midden in den nacht, omdat de hemel openging en de engelen neerdaalden op aarde.

„En wat beteekent die boodschap nu?” vroeg Mijnheer. „Blijdschap, dat woord begrijpen we wel. Van avond zijn we allen blij. Maar vrede; wie kan zeggen wat vrede is?”

De kinderen zwegen. Mijnheer wachtte. O, wat vond Pim dat akelig. Zou niemand een antwoord weten? Vrede, dat beteekende.... Pim wist het

eigenlijk wel. Moeder zei immers altijd, als ze kibbelden: „Houdt toch vrede.”

Nòg stak niemand den vinger op. Pim durfde niet, vooral niet nu het zoo lang had geduurd eer iemand iets zei. De mijnheer bleef echter wachten. Pim kreeg het er benauwd van. Als je het wist, dan *moest* je het toch zeggen. En daar ging heel schuchter zijn handje omhoog, een kort dik vingertje boven de hoofden uit.

„Kijk, daar zie ik er een, die het weet. Zeg jij het maar, vent!”

Toen hoorde Pim zijn eigen stem heel duidelijk, ofschoon zacht: „Dat je niet meer kibbelt.”

Om hem heen begonnen ze te lachen. Pim werd vuurrood en boog zijn kopje diep voorover. Was het fout?

„Nee,” verbood de mijnheer, „jullie behoeft er niet om te lachen. Zelf wist je immers niets te antwoorden en dat kleine baasje dáár heeft het niet zoo mis. *Dat we niet meer kibbelen.* Menschen en kinderen zijn vaak ongelukkig en ze maken elkaar ongelukkig, omdat ze kibbelen. Omdat ze elkaar niets gunnen. Denken: „Lekker, ik heb het en jij niet.”

Pim voelde zijn wangen gloeien. Wat begon het van binnen in hem te bonzen! Die mijnheer wist toch niets van hem en van Piet Duikers?

„Vrede beteekent, dat God ons liefheeft en wij God liefhebben. En dat wij ook elkaar liefhebben. En de engel zei, dat we dien vrede en de groote blijdschap ontvangen, waarom? *Omdat het kindje is geboren.* In de kribbe ligt het. In een stal. Laten we nu van avond eens allen met de herders meegaan. De groote menschen en al deze jongens en meisjes, naar Bethlehem, naar dat kindje in de kribbe. Daar, bij den Heere Jezus, bij den Zaligmaker, die als een arm kindje geboren werd om ons in den hemel te brengen, ontvangen wij *dien* vrede. Nergens anders. Daar „houden we op met kibbelen”. Daar mogen we al onze zonden *brenge*n. Alle booze gedachten, die in ons hart wonen en die niemand van de andere menschen weet. Bij den Heere Jezus mogen we allen komen en vragen: „Lieve Heer, wilt U mijn zonden wegnemen?” Dan brengen wij de zonden bij Hem en.... wij *nemen vrede en blijdschap weer mee.*”

Pim zag nog wel den boom met al de schitterlichtjes in de zilverslingers, maar.... hij zag nog meer. Een kribbe en daarin een klein kindje. Niemand kon hooren wat zijn hartje vroeg, zijn lippen bewogen niet. Maar de Heer in den hemel verstaat het als een kinderhartje Hem vraagt om „vrede en blijdschap”.

„Lieve Heer,” zoo was het gebed van Pim op

den Kerstavond, „laat ik niet meer kibbelen.” Hij dacht aan Piet, die niet „mee kon gaan naar de kribbe”. Och, was die er toch ook maar bij. Nu zat hij alleen thuis.

De Kerstvertelling was ten einde en de kinderen zongen het lied, dat ze voor dezen avond hadden geleerd. Daarna hoorde Pim plotseling luid juichen. O, o, nu kwam het! Hij wist het nog van verleden jaar. Ja, kijk, de juffrouw had een mandje in de hand. Wat lag er in? Stukken taai-taai. Mooie groote! Veel grooter dan verleden jaar. Pim pakte een poes. Een dikke. Gauw hapte hij er een stuk af. Heerlijk! Maar toen stak hij de poes in den zak.

III.

VERGEVING.

Moe van het genieten ging Pim naar huis met zijn sinaasappel, de poes en het kerstpresentje. 't Was net wat hij zoo gewenscht had. Een kijker met gekleurde glaasjes. Als je hem ronddraaide, kwamen er steeds nieuwe figuurtjes en nieuwe kleuren. Weer moest hij door de Rozenstraat. En weer zat daar Piet. Dezen keer liep Pim hem niet

koppig voorbij, maar knikte vriendelijk. Piet groette echter lang niet zoo vroolijk terug. Hij zag al de kinderen voorbijgaan, die Kerstfeest hadden gevierd. Allen hadden ze een pakje. En hij kreeg niets.

Pim keek nog even naar hem om. Wat zag Piet er verdrietig uit. Zou hij veel pijn aan het been hebben?

Den volgenden morgen kwam klein Zus bedelen om een stukje van het taai-taai.

„Nee,” antwoordde Pim beslist en hoe ze ook vleide, ze kreeg niets.

„Hè Pim,” kwam Moeder te hulp. „Dat ben ik niet van je gewoon. Mag Zus niets hebben en dat nog wel van den kerstkoek? Dat leeren we toch niet op Kerstmis.”

„Ja, Moeder, maar.... ik wou hem aan Piet brengen. Die is ziek. Ik heb twee Kerstfeesten gehad en hij geen één.”

„Piet? Welken Piet?” Moeder had Pim in lang niet hooren praten over een jongen, die zoo heette.

„Piet Duikers.”

„Piet Duikers?” Moeder zette groote oogen op. Er was maar één jongen aan wien Pim een hekel had en dat was Piet Duikers. Ze gaf hem een kus en zei: „Best, doe dat maar. En dan krijgt Zus een koekje van mij.” In stilte dacht ze: „Dat komt van het Kerstfeest.”

Den kijker onder den arm, de poes in den zak ging Pim op stap. Gelukkig, dat hij alleen maar van de pooten had gehapt; de kop was nog heelemaal gaaf. Pim haalde zijn kerstkoek nog eens te voorschijn en stond hem op straat te bekijken. Moeder had hem van onderen recht bijgesneden.

„Zoo Pim, heb jij alles nog?” hoorde hij achter zich en meteen stond de juffrouw van hun klasse naast hem. „Ga je je presentjes laten kijken? En heb je plezier gehad?”

Pim knikte heel hard van ja en zijn oogen schitterden, alsof nog de kerstlichtjes er in weer spiegelden. „Naar wien ga je toe?”

Pim werd verlegen, maar toch vertelde hij: „Naar Piet Duikers. Die is ziek en heeft niets gekregen.”

„Niets gehad? En ik heb alle kinderen, die ziek waren, de presentjes thuis laten brengen met sinaasappels en taai-taai. Piet Duikers? Maar die is niet op de Zondagsschool.”

„Wel geweest. Hij is er af. Hij is al zoo lang ziek.”

„O...” en de juffrouw herinnerde zich op eenmaal de oude lijst, waarop die naam was doorgestreept. „Ga je even met mij mee?” vroeg ze. „Ik moet naar de zaal om alles op te bergen. Dan zal ik je een mooien tak van den kerstboom geven. Voor Piet.”

Pim's gezichtje straalde. Nu kreeg Piet een Kerstboom! En.... ja, kaarsjes ook. De juffrouw gaf hem een handvol half opgebrande kaarsjes en knijpertjes er bij om ze in te zetten.

Piet keek toch zoo verbaasd, toen Pim met al die schatten voorbij kwam sjouwen. En nõg verbaasder, toen hij voor *zijn* huis stilhield en binnen wilde. „Doe eens open,” riep Pim. „Ik kan niet bellen. Ik heb mijn handen vol.” En zoo kwam het Kerstfeest bij Piet toen Piet niet naar het Kerstfeest kon gaan. Pim zei, dat het „echte kaarsjes waren en echt een tak van den boom.” Juffrouw Duikers was even blij als haar zoontje en haalde een bak met zand om den tak in te planten. Ze zette de knijpers in het groen en Pim klemde de eindjes kaars er in. Piet mocht ze aansteken. En toen kreeg hij de poes, die als schildwacht bij den sinaasappel werd gezet op het tafeltje, dat hij naast zich had staan. Nu kon Pim ook het zieke been zien, het was tot aan de knie in verband gewikkeld en lag rechtuit op een stoel. Die arme Piet! Terwijl ze vroolijk bezig waren werd er gescheld. Het was waarlijk de juffrouw van de Zondagsschool. „Mag ik mee feestvieren?” vroeg ze. En toen vertelde zij de Kerstgeschiedenis. Ze had ook een plaat van de herders meegebracht. „Nu moet *jij* zingen,” zei ze, maar dat durfde Pim

niet. Heel alleen? Toen zong de juffrouw mee. En zoo klonken dezelfde versjes, die ze gisteren bij den kerstboom hadden gezongen, in Piet's kamer. O, o, wat was het prettig!

„Door mijn kijker mag je ook wel eens kijken,” zei Pim. „Maar . . . niet houden.”

„Nee, natuurlijk niet. Die is van jou.” En toen Pim naar huis moest, vroeg Piet: „Kom je nog eens bij me? Ik verveel me zoo.”

Bijna elken dag liep Pim even bij Duikers binnen. Nooit praatten ze meer over „Mietje-Pim met de meissiesmuts.” En toen het been genezen was, vroeg Pim uit zijn naam of Piet nu ook weer op Zondagsschool mocht komen. Diezelfde week stapten ze er samen heen en de naam Piet Duikers werd opnieuw in de lijst ingeschreven. Hij sloeg geen keer meer over. Pim en hij waren nu de beste maatjes.
